

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิติทัณฑ์ประภาศ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๐/๒๕๕๕

วันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง การวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ หรือไม่

ศาลแพ่งชนบุรีส่งความเห็นของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๖๘๗/๒๕๕๕ ซึ่งโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาย้งศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔^(๑)

ข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าวมีว่า บริษัทบริหารสินทรัพย์ชนบุรี จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องนายสก แซ่ลื้อ ที่ ๑ นายไพโรจน์ ศิริพรเลิศ ที่ ๒ เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งชนบุรี โดยบรรยายฟ้องว่าโจทก์เป็นนิติบุคคล ประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการบริหารสินทรัพย์ และได้จดทะเบียนไว้กับธนาคาร แห่งประเทศไทยเพื่อประกอบธุรกิจดังกล่าวตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โจทก์ได้รับซื้อสินเชื่อประเภทสินเชื่อโดยคุณภาพ จากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นสิทธิ และผลประโยชน์ที่ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) มีอยู่ภายใต้สัญญาสินเชื่อเกี่ยวกับสินเชื่อโดย คุณภาพทั้งหมด โดยเสมือนหนึ่งว่าโจทก์เป็นคู่สัญญากับผู้รับสินเชื่อหรือผู้ให้หลักประกันตามสัญญาดังกล่าว แต่ต้น และได้รวมเอาสินเชื่อที่จำเลยทั้งสองในคดีนี้มีอยู่กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ด้วย ซึ่งปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญากู้เงินประเภทสินเชื่อที่อยู่อาศัยไว้กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เป็นจำนวนเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โดยได้รับเงินจำนวนดังกล่าวจากผู้ให้กู้ถูกต้องครบถ้วนแล้ว และได้จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๒๐๒๕, ๑๒๒๐๒๖ ตำบลหนองค้างพลู (หลักสอง) อำเภอหนองแขม (ภาษีเจริญ) กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นประกันหนี้ดังกล่าว โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกัน หนี้สินต่างๆ ของจำเลยที่ ๑ และรับผิดชอบชำระหนี้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ด้วย ซึ่งจำเลยทั้งสองจะต้องรับผิดชอบ ชำระหนี้แก่โจทก์จนถึงวันฟ้องคดี คือวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นเงินต้นจำนวน ๑,๑๐๑,๑๕๕.๒๕ บาท

(๑) ส่งเรื่องมาย้งศาลรัฐธรรมนูญตามหนังสือที่ ศย ๐๑๖/๑๗๑๓๗ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๕

และดอกเบียจำนวน ๔๔๕,๖๐๕.๕๓ บาท โจทก์จึงขอให้ศาลบังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระหนี้ได้ถอนหลักทรัพย์จำนวนตามฟ้องให้แก่โจทก์เป็นเงิน ๑,๕๔๖,๘๐๘.๑๘ บาท หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระหนี้ดังกล่าวหรือชำระไม่ครบถ้วน ให้ยึดทรัพย์จำนวนและทรัพย์สินอื่นๆ ของจำเลยทั้งสองออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้โจทก์จนครบ

จำเลยทั้งสองต่อสู้ว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม สัญญาโอนขายสินเชื่อลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ระหว่างโจทก์กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เป็นสัญญาที่ขัดต่อกฎหมาย เพราะเป็นการสมคบกันกระทำขึ้นเองโดยที่จำเลยทั้งสองไม่ทราบและมีได้ให้ความยินยอมด้วย เป็นการฝ่าฝืนใจลูกหนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างโจทก์กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ไม่มีผลตามกฎหมาย นอกจากนี้จำเลยยังโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งศาลจะใช้บังคับแก่คดีนี้ ขัดกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญว่าด้วยศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพของบุคคล เป็นการออกกฎหมายที่ให้ผลใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือบุคคลใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินและการจำกัดเสรีภาพในการแข่งขันโดยเสรี ตามมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญ พระราชกำหนดดังกล่าวจึงใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ จำเลยทั้งสองจึงขอให้ศาลส่งความเห็นของจำเลยดังกล่าวไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยชี้ขาดก่อนสืบพยานโจทก์หรือจำเลย

ศาลแพ่งธนบุรีพิจารณาแล้ว เห็นว่าจำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ จึงให้ส่งความเห็นดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตาม มาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ

ในเบื้องต้น จะพิจารณาว่า เรื่องตามคำร้องดังกล่าวอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้นให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

มาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศบทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้”

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ประกอบมาตรา ๖ จะเห็นได้ว่าการเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) เป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดบังคับแก่คดีที่กำลังพิจารณาอยู่

(๒) ศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดด้วยมาตรา ๖ คือขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น

พิจารณาแล้ว เห็นว่าการส่งความเห็นของจำเลยต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าวข้างต้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง กล่าวคือเป็นกรณีที่ศาลแพ่งธนบุรีจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย (พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑) บังคับแก่คดี และคู่ความ (จำเลย) โต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ อีกทั้งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ดังนั้น จึงวินิจฉัยในเบื้องต้นว่าเรื่องดังกล่าวอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ

โดยที่จำเลยไม่ได้ระบุว่าบทบัญญัติมาตราใดของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น จึงมีปัญหว่าศาลรัฐธรรมนูญจะรับวินิจฉัยได้หรือไม่

โดยที่จำเลยยื่นคำให้การต่อสู้คดีว่า “การโอนสินเชื่อตามสัญญา ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ระหว่างโจทก์กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เป็นสัญญาที่ขัดต่อกฎหมาย จำเลยทั้งสองไม่ทราบและไม่ได้ให้ความยินยอมการโอนสินเชื่อดังกล่าว จึงเป็นการโอนโดยฝืนใจลูกหนี้ การโอนสินเชื่อดังกล่าวจึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ” จะเห็นได้ว่าข้อต่อสู้ของจำเลยดังกล่าว พอเข้าใจได้ว่าจำเลยโต้แย้งว่า มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น

ดังนั้น จึงมีประเด็นตามคำร้องว่า มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ หรือไม่

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ บัญญัติไว้ ดังนี้

“ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้น การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ให้ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ตามวรรคหนึ่ง มีหน้าที่เก็บรักษาบัญชีและรายชื่อลูกหนี้ตามสินทรัพย์ที่โอนไปแล้วนั้นไว้เป็นบัญชีเฉพาะ และให้ลูกหนี้มีสิทธิตรวจดูบัญชีรายชื่อของตนได้

ในกรณีที่ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้เป็นบุคคลอื่นที่มีใช้ผู้รับชำระหนี้เดิม ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้นับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้

ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และหากปล่อยเนิ่นช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน ในการรับโอนสินทรัพย์ที่ได้รับความเห็นชอบจากธนาคารแห่งประเทศไทย การบอกกล่าวการโอนตามวรรคสามอาจกระทำโดยประกาศรายการพร้อมรายละเอียดตามสมควรในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

จะได้วินิจฉัยประเด็นตามคำร้องดังกล่าวข้างต้นเป็นเรื่องๆ ไป

๑. มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๔ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา ๒๖ “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

คำว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ซึ่งเป็นศัพท์ทางวิชาการปรัชญาทางการเมืองมีความหมายตรงกับคำว่า “Human dignity” ในภาษาอังกฤษซึ่งหมายถึงสิ่งที่คู่ควรกับมนุษย์ ดังนั้น การปฏิบัติต่อบุคคลใดๆ ในลักษณะที่ไม่คู่ควรกับมนุษย์ เช่นการให้นักโทษรับประทานแกลบแทนข้าวย่อมถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติต่อบุคคลซึ่งเป็นผู้ต้องโทษในลักษณะที่ไม่คู่ควรกับมนุษย์ อันถือได้ว่าเป็นการใช้อำนาจโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

อนึ่ง คำว่า “ค้ำประกัน” มีความหมายว่า “คิดทบทวน, นึกตรอง, คะนึ่ง”^(๒) ดังนั้น มาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญจึงเป็นบทบัญญัติที่บังคับว่าก่อนที่องค์กรของรัฐจะใช้อำนาจใดๆ จะต้องคิดทบทวนหรือนึกตรองถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ

พิจารณาแล้ว การที่มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า การโอนสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้น การโอนดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น บทบัญญัติดังกล่าวไม่มีถ้อยคำหรือข้อความใดๆ ที่ให้ปฏิบัติต่อลูกหนี้ในลักษณะที่ไม่คู่ควรกับความเป็นมนุษย์

ดังนั้น มาตรา ๕ ของพระราชกำหนดดังกล่าวจึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖

๒. มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้งโดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและตีความกฎหมายทั้งปวง”

พิจารณาแล้ว สิทธิของลูกหนี้ในอันที่จะได้รับคำบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องจากเจ้าหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิใช่สิทธิของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายแต่อย่างใด ดังนั้น สิทธิดังกล่าวของลูกหนี้จึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ฉะนั้น มาตรา ๕ ของพระราชกำหนดดังกล่าว จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗

๓. มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ บัญญัติไว้ ดังนี้

(๒) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ หน้า ๑๘๘

“การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

พิจารณาแล้ว สิทธิของลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ มิใช่สิทธิที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ดังนั้น มาตรา ๕ ของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕

๔. มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

“บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้”

พิจารณาแล้ว มาตรา ๕ ของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับกับบุคคลที่เป็นลูกหนี้สถาบันการเงินทุกคนที่มีการโอนสิทธิเรียกร้องที่เจ้าหนี้มีต่อลูกหนี้ดังกล่าวไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ดังนั้น มาตรา ๕ ของพระราชกำหนดดังกล่าว จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

๕. มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ บัญญัติไว้ ดังนี้

“สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิ เช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พิจารณาแล้ว มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้ชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้นโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันถือได้ว่า เป็นการกระทบกระเทือนต่อขอบเขตแห่งสิทธิตามมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญ

อย่างไรก็ดี การจำกัดสิทธิในทรัพย์สินดังกล่าว เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย คือ พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ซึ่งเป็นข้อยกเว้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ ดังนั้น มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘

๖. มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

“บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือจำกัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

จะเห็นได้ว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่รับรองเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ และการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ส่วนวรรคสองเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเป็นหลักการว่า การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำมิได้โดยมีข้อยกเว้นดังที่กล่าวในวรรคนี้

พิจารณาแล้ว มาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้มีข้อความใดๆ ที่เป็นการจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของบุคคลและการแข่งขันแต่อย่างใด ดังนั้น บทบัญญัตินี้จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑
มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐
มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิตินันท์ประกาศ
ประธานศาลรัฐธรรมนูญ